

Seyyah

– mustafa-arif · 12 Mart 2011

Bir hayatın geride kalan izleri adında başladı bu suskunluk, suskun olan kelimelerdi, cümleler öksüzdü, kalem yetimdi çünkü. Bir sesti bu suskunluğa hasret, tezat suskunluktu sese gebe. Her bir nesnenin özlemleri kendineydi bu var oluşta. Sanki her şey birbirini tamamlıyordu, sanki her şey bizden bağımsızdı. Özne olan aşkı belki de bu tümceye, betimlenen ise bizdik çok açık. Özgürlük adında bir suskunluktu bu ve bu sessizliği bir ses ile bozabilmek ve bunu yapmamak bir özgürlüktü sanki. Sonraları özgürlük, adını konuşmayan ve sessizliğe alıştıran kasların zorunluluğuna dönüştürmüştü kendini habersiz. Yolcu yolu bekleyen bir handı sanki bu, hayrata bu kadar meraklı ve bu hayratı yapmak için bekleyen bir taş parçası. Bir yumruk büyüklüğünde canlı bir taş parçası ve içinde bir kılcal damar evrenden büyük. Düşünen bir makine gibi sanki devrin mucizesi oluverip çıkmıştı ortaya, bizden bir parça. Düşünen bu parçanın gördüklerinden tek farkı, bakabildikleri görmekten çok uzaktı kendine. Ellerini kaldırıp, parmakları ile işaret ettiği her nesne sanki kayboluyordu gözlerden ve bir daha çıkmıyordu ortaya. Derken bir gün o suskunluğu eline aldı, kalem etti kendine, kelimeler oldu bir ses, bir harf ile başladı hengame, yazmaya başladı seyyah.

Seyyah suskunluğu eline aldı, suskunluğunun her bir harf olan durağı, sanki yolcu yapmıştı onu zamana. Bir bekleyiş ki hiç bir taşıt gelmez o durağa. Yağmayı bekleyen yağmur ve bir türlü bulanamayan hava. Nesnelere en güzel betimlemeydi sanki bu bekleyişe. Kalem ele alınıp yazılmak için bir harekete maruz bırakılıyordu elbet ama onu hareket ettiren bir elin titreyişiydi bu sessizlik ve derken bu suskunluk. Suskunluğu yazmaya sebep gösteren o sessizlik sese mi ihtiyaç duymuştu, yoksa kendi mi ses olmak istemişti bu bekleyişe. Nedendir beklemeler hep zor gelir adem'e? Bu sabırsızlık değildi elbet. Sabrı o kalemi ele alana kadar bir giden bir gelen sözler hak etmemiş miydi sanki. Tam da şafak söküyordu gönlünün hazin bahçesinde Seyyah'ın. Güneş doğmak için geceden hürmet beklerken, sabahın sarhoş eden o vecdinde Seyyah zamana dur demişti kendince. Kelimeler dur diye sesleniyordu bu inkara. Neydi bu inkar? Neydi bu hal? Seyyahtı bu hal belki, halin kendisiydi Seyyah belki de. Geçmişten süzülüp gelen, buram buram kokan o hasret, sanki bir kitabın rastgele açılışında yüze vuran özlemdi silaya. Sila ki her geçen orada konaklamıştı. Seyyah da o konağın sakinlerindendi uzunca bir zaman. Kalem ele alındı, hissetti bu sıcaklığı elinde kelimelerin yakan bu isteği, yanmak için bekleyen bir adam, adam'ın adı Seyyah. Yazmalıydı, bunca asırlık suskunluğu konuşarak değil, kelimeleri konuşarak intikamını almalıydı ellerinden. Dil bir kez konuştuğunda bir daha geri alamıyordu sözleri, kalem yazarken silebilecek bir silgi vardı elbet. Her şeyin hazinleşen tarafı dillerden çıkan o sözler değil miydi.. Bu yüzden yazmak daha gerçekçi gelmişti Seyyah' a. Bir cümle kuracaktı, yalnızca bir cümle. Kalem titreyerek kağıdı öptü alınından, bir nokta bıraktı, Leylasını alınından öpen Mecnun gibi. Bir kez daha gitti geldi kalem, bir çok kereden sonra ve Seyyah o cümleyi bitirdi. Cümle de şu yazıyordu; . . .

Her acı bir pişmanlık değil midir? Ne acılar eskitti bu yürek hüzzam havasında der Seyyah. Sayhalar

atarken deli gönül bir incecik sessizlik bozar bütün bu ses hengameyi. Ey adem yaşamadığını yazma der, dil demez bunu elbet bunu suskun olan yürek söyler. Ruhun kardeşi yürek.

Ey sessizliği en güzel sese gebe şimdi sen, seyyah olsan gelsen geceme. Gece ki katmer katmer yalnızlık dokur eller, bir nakıştı bu sanki. Yüreğime nakşedilen bir sevgi. Gece yarısı oldu Seyyah, al ellerini eline, su gibi olsun dilin, dil ki ne dirilsin ne de ölsün. Aksın gitsin bu kan damarlarından seyretsin, hal olsun, tenzih etsin en gaflet sesi şimdi senden.

İnkara gerek var mı ey adem! Sevgi kandan gelen can olmadı mı bedene derken, bir de bakmışsın sel olmuş akmış düşünceler bahçesine maşuğun. Seyyah alır kalemi eline. Elli sene açık bekleyen eller, bir kelime ile dökülür hece hece. Bir zamanlar hükümranlığının adalet olduğu yerler şimdi ne de mahsun. Mahsunu bilen ancak üzülür de, yakını da, penceresinde uzaktaki annesini bekleyen bir çocuk gibi dökülür damla damla gözlerinden. Annesinden bir ses getirecek şimdi o gazel ki Seyyah, bu bekleme bu bekleyişe az gelir. Elli sene önce, bir umutla dudaklardan çıkan ses, şimdi aynası görünen tepe gibi olmuş seyyah, yüzüne söylenir. Hadi çalsın sazlar derinden, okunsun nameler sesinden, cedit geldi hal oldu bu bekleyişe Seyyah.

Ah seyyah..

Ah..

Yılların bu hasreti vurur gecenin bamteline. Bir tını es geçer, es olur, durak olur sözcüklere. Kaybetmek ne demek iyi bilir Seyyah. Ne seninle ne de sensiz. Sahi ya, benle ya da bensiz. Hadi kalk gel, aş tepeleri, dağları del Ferhat gibi dese, giderdin bilirim. Gelmeler set oldu bu yakarışlara. Ne oldu, ne etti zaman divane etti bizleri Seyyah. Aynı düştük, kaldık biçar. Zaman gelmişti.. An vuslat saatleri.. Hasret saatleri geride kaldı. Son tepeden inmek üzere yollar kıvrılıyordu meraklı bakışların altında. Ne uzun yollardı onlar, ne zordu bu bekleyiş. Bekleyen mi beklenen mi derken, ikisi de aynı merak içinde. Savaşta kalma virane, bertaraf olmuş topraklar sanki yağma hissini veriyordu bakan gözlere. Umutlar yağmalanmıştı, tarihin sırtına paslı bir hançer saplanmıştı. Zihinden gitmeyen acabalar...Son kıvrımı dönülmüştü kalan yolun, uzaktan vatanında bir camii bekleyen gezgin gibi. Bir türlü gözükmeyen köprü Mostar. Tarih Mostar' da gizliydi, tarihin kalbi Mostar' da atıyordu. Vatanından ayrı kalmış ve bir köprünün iki tarafa kucak açan sıcaklığında, Bosnalısı ayrılmış, ayrı kalmış sevdiklerinden, ellerini uzatsalar belki dokunacaklar birbirlerine ama hiç izin vermeyen o yalancı tarih. Sırpı ailesinin bir bölümünü bırakmış Bosna'da. Soğuk yüzler, alışan insanlar ve sevgilerini birbirlerinin bağrına gömen yalancı, katil tarih. Zaman ne kadar da çabuk geçmişti. Osmanlı yılları devirmişti o topraklarda, hep beraber mutlak surette yabancı olan yüzler barışık olmayı öğretmişti devletlere, milletlere. Bir cihan harbi ki istiklale hasret kalan bir topluluk, bir avuç insan. Osmanlı aşığı, gözleri yaşlı, kalpleri buruk o insanlar. Bir kurtarıcı bekleyen..

Zamanında bu insanların ocakları tüter, okullara giden çocukları hep neşeli. Birden çok dilde anlatılan şehir efsaneleri gerçekliğini hiç yitirmemişti bu kentte. Seyyah bir ah çekti derinden. Yüzünde

belirsizliğin verdiği bir endişe, endişeden çok merak ve beliren köprü uzaklarda. Yolun sonu gelmişti. Bir topluluk karşılamak için Seyyahı bekliyordu. Hızlandı Seyyah, adımlarını daha hızlı atıyordu. Sanki sıladaki sevgilisine kavuşacak gibi. Adımları bir bir hızlanırken, ona doğru gelen o topluluk da bir bir adımlarını hızlandırmıştı. Ne güzel bir mütabakattı bu. Sanki cennet iki olmuş birbirine koşuyordu. Birbirlerini hiç görmemiş olan o insanlar. Bakın Osmanlı geliyor diye çıkmıştı yola. Nihayet birkaç adım kalmıştı kucaklaşmaya. Durdu seyyah, etrafına baktı ve gururlu, mağrur bir şekilde durdu. Sahi ya gururlu olması gerekirdi, bir o kadar da ebebli. Ve an gelmişti. Baktılar birbirlerinin yüzlerine ve kucaklaştılar bir bir...

Seviştiler sanki asırların acısını çıkartır gibi Adem ile Havva' nın. Bu toplum yıllarca bir bir kaybetmişti sevdiklerini savaşta. Hiç bitmeyen bir savaş. Tek tek yakınlarını kaybeden insanlar. Savaştan kalma bölük pörçük aileler. Her biri bir tarafta o yoksul insanlar. Tek özlemleri Osmanlı olan o insanlar, bizi niye bıraktınız der gibi hesap sormuştu tarihten onca sene.

Sahi ya niye yalnız bırakmıştık onları ya da niye ayrı kalmıştık birbirimizden. Tek kurtarıcıları onları niye yalnız bırakmıştı. Niye!

Bir yaşlı adam vardı o toplulukta, kısaca, avurtları çökük ve gözü yaşlı. Seyyaha baktı, gözlerine elini götürdü ve o akan damlaları sildi. Kucaklaşmışlardı. Hıçkırıklarla ağlıyordu. Bu saatler vuslat saatleriydi ve bu göz yaşları tebessüme yerine vermeyecek gibiydi sanki.

Hadi sevinelim, hadi an vuslat, saatler birbirini kovalamıyor artık. Zaman geldi!!!

Biraz durdu adam ve tekrar sildi gözlerini elleriyle. Dikkat kesilmiş, herkes pür dikkat izliyordu.

Durdu..

Durdu..

Bir nefes çekti titreyerek.

Ve Mahsun gözleriyle baktı yüzüne Seyyah'ın,

Ve şöyle seslendi;

Biz sizi elli sene önce bekliyorduk!

M. Arif Öztürk